

Часът на Божия съд настъпи — Първа част

Съдът над живите и пророческото значение на 11 септември

Jeff Pippenger

2024-12-18

Доста дълго време — всъщност още от непосредствено след 11 септември — ние последователно сме поучавали, че съдът над живите започна на 11 септември. Разбрахме този факт от множество библейски свидетелства, които го потвърждаваха от напълно различни посоки. От юли 2023 г. насам разбираме още повече подробности за съда над живите, който започна на 11 септември, в сравнение с подробностите, открити малко след 11 септември. Защо съдът над живите започна на 11 септември? Какво представлява библейският съд над живите?

В първата глава на книгата Откровение основната характеристика, посочена за Христос, е, че Той е Алфа и Омега, Началото и Краят, Първият и Последният. Той дава пример за самия този белег на Своя характер, когато заповядва на Йоан да напише нещата, които са били, и като прави това, Йоан ще пише и за нещата, които предстоят. Исус винаги илюстрира края чрез началото. Това е, което Той е.

Библията определя Исус като Словото. Първата книга в Библията, Битие, означава „начало“. Последната книга на Библията е книгата Откровение, и истините, представени най-напред в книгата Битие, намират своя отклик в книгата Откровение. Битие е Алфата, а Откровение е Омегата, и заедно те са Словото, а Словото е Исус, Който е Алфата и Омегата. Подписът на Бога, или Неговото име, е изписан във всеки пасаж на библейското пророчество. Този подпис потвърждава, че светлината в този пасаж е истина.

Ако тълкуването на даден пророчески пасаж не носи подписа на Бога, който е Неговото име, който е Неговият характер, тогава тълкуването е неправилно. Съществуват и други критерии, които трябва да бъдат приложени при тълкуването на Божието пророческо Слово, но какъвто и критерий да приложи човек, този критерий трябва да бъде определен в Божието Слово. Ако няма човешки критерии, има по-малко човешки тълкувания. И така, защо? И какво? Библейският съд над живите, който започна на 9/11 ли е?

Когато Христос представя Себе Си в книгата Откровение, Той се самоопределя като началото и края и използва пророка Йоан, за да онагледи какво представлява този признак на Неговия характер. Той определя посланието на цялата книга като откровение за Самия Него. Заповядва на Йоан да напише онова, което тогава съществуваше в света на Йоан, и като правеше това, Йоан щеше да записва онова, което ще бъде в края на света. Йоан беше един от дванадесетте водачи в началото на християнската църква и следователно Йоан онагледява завършека на християнската църква, представен от сто четиридесет и четири хиляди и голямото множество в седма глава на Откровение.

Библейската логика е следната: Исус е Словото, чрез което бе сътворено всичко, Словото, което винаги е съществувало с Отца Си, и Той е също и Библията, защото е Божието Слово. Първото свойство от характера на Христос, което е представено в последната вест от Божието Слово, е, че Той илюстрира края на нещо чрез началото на същото това нещо. Ако тази истина за Божия характер не бъде приложена в изучаването на Библията от страна на даден човек, той не може истински да познае какво представлява съдът над живите и защо той започна на 9/11, и, което е още по-важно, защо е почти приключил.

Като пример за принципа на Алфа и Омега, древният Израил е прообраз на съвременния Израил — пророческа истина, която може да бъде изразена и така: буквалният Израил е прообраз на духовния Израил. Както и да бъде изразено това, и древният буквален Израил, и съвременният духовен Израил имат начална история и заключителна история. Три от четирите истории са вече в миналото, а ние сега се намираме в четвъртата и последна история.

Трите минали истории представляват трима свидетели на последното поколение от земната история. Тези три минали истории определят поколението, което в книгата Откровение е представено като сто четиридесет и четирите хиляди. Има и други пророчески линии на историята, които също се отнасят до сто четиридесет и четирите хиляди, но числото сто четиридесет и четири хиляди съдържа пророческата символика, че сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които са пророчески представени чрез умножаването на дванадесетте племена на древния буквален Израил с дванадесетте ученици на съвременния духовен Израил.

Като друг пример за Алфа и Омега, трите ангела от четиринадесета глава на Откровението представляват една история на начало и край. Милеритското движение представлява началната история на трите ангела, а движението на сто четиридесет и четирите хиляди представлява историята при завършека на вестта на третия ангел. Движението Алфа възвести започването на изследователния съд на 22 октомври 1844 г. Движението Омега възвести започването на съда над живите, като посочи 11 септември като негово начало.

Трети пример за Алфа и Омега, който лесно може да бъде утвърден чрез вдъхновение, е, че в началото, в алфа-движението на милеритите, притчата за десетте девици се изпълни до най-малката подробност. Сестра Уайт определя историята на милеритите в книгата „Великата борба“ в контекста на това, че тази притча се е изпълнявала по онова време. Тя учи, че омега-движението на сто четиридесет и четирите хиляди също ще изпълни притчата за десетте девици до най-малката подробност. Три кратки свидетелства на Христос, които отъждествяват края с началото.

В началото на древния Израил Господ влезе в завет с евреите, представен чрез кръвта върху стълбовете на вратите, което, разбира се, е самото първо споменаване на Среднощния вик в Божието Слово. Кръщението е символ на заветно взаимоотношение с Христос, и Павел ни учи, че евреите, които излязоха от Египет, всички бяха кръстени „в облака“ и „в морето“. Щом преминаха отвъд морето, им бе дадена манна, която, наред с други неща, е символ на

съботата на седмия ден в контекста на това, че е изпит.

„Манната“ представлява тяхното първо изпитание, а когато те се провалиха в своето десето и последно изпитание, като отхвърлиха вестта на Исус Навин и Халев, тогава Господ ги отхвърли като Свой заветен народ и влезе в завет с Исус Навин и Халев. Когато впоследствие влязоха в Обещаната земя, обредът на обрязването не бе извършен върху онези мъже, родени през четиридесетте години, защото обредът бе прекратен при бунта в Кадис и възстановен в Кадис непосредствено преди влизането. Това е белег на Алфа и Омега.

Четиридесетгодишното скитане в пустинята започна с бунта срещу вестта на Исус Навин и Халев и завърши с бунта на Моисей, който удари Скалата и така представи погрешно Божия характер и дело. Началото на древния Израил е илюстрация на края на древния Израил.

В края на древния Израил Исус като „Вестителят на завета“ в трета глава на Малахия дойде, за да потвърди „завета“ с мнозина за една седмица, в изпълнение на девета глава на Даниил. Като Вестител на завета Христос встъпи в завет с християнската църква в самата история, в която Той отмина предишния заветен народ. В началото на древния Израил като Божия заветен народ Господ отмина един предишен заветен народ и встъпи в завет с нов избран народ. Той направи точно същото и в края на древния Израил.

Символ на завет е бракът, и от раждането на Христос до разрушаването на Ерусалим през 70 сл. Хр. пророчеството представя един постепенен развод на Бога с древния буквален Израил. И така, кога разводът действително влезе в сила — при Неговото раждане, при Неговата смърт, при убиването с камъни на Стефан, или при разрушаването на Ерусалим?

„Междувременно поклонници от всеки народ търсеха храма, който бе посветен на поклонението пред Бога. Блестящ от злато и скъпоценни камъни, той представляваше видение на красота и величие. Но Йехова вече не можеше да бъде намерен в този дворец на прелестта. Израил като народ се бе развел с Бога. Когато Христос, към края на Своето земно служение, за последен път погледна вътрешността на храма, Той каза: „Ето, вашият дом се оставя пуст.“ Матей 23:38. Дотогава Той бе наричал храма дома на Своя Отец; но когато Божият Син излезе от тези стени, Божието присъствие завинаги се оттегли от храма, построен за Негова слава.“ Деяния на апостолите, 145.

На следващия ден след Триумфалното влизане Христос прогласи, че домът на юдеите е пуст, и разводът беше окончателно утвърден. Следователно разводът беше окончателно утвърден, когато слънцето залезе в деня на Триумфалното влизане.

„Йерусалим бе дете на Неговата грижа и както нежен баща скърби за непокорен син, така Исус плака над възлюбения град. Как да те изоставя? Как да гледам как си предаден на погибел? Трябва ли да те оставя да допълниш чашата на своето беззаконие? Една душа е с такава стойност, че в сравнение с нея светове потъват в незначителност; а тук цял един народ бе на път да бъде изгубен. Когато бързо залязващото слънце на запад щеше да изчезне от небето, денят на благодатта за Йерусалим щеше да свърши. Докато шествието бе спряло на склона на Елеон, за Йерусалим още не беше твърде късно да се

покае. Ангелът на милостта тогава сгъваше крилете си, за да слезе от златния престол и да отстъпи място на правосъдието и на бързо приближаващия се съд. Но великото любящо сърце на Христос още се застъпваше за Йерусалим, който бе презрял Неговите милости, отхвърлил Неговите предупреждения и се канеше да обагри ръцете си в Неговата кръв. Ако Йерусалим само би се покаял, още не беше твърде късно. Докато последните лъчи на залязващото слънце още се задържаха върху храма, кулата и върха, не би ли някой добър ангел да я доведе до любовта на Спасителя и да отвърне гибелта ѝ? Прекрасен и нечестив град, който бе убивал с камъни пророците, който бе отхвърлил Божия Син, който чрез своето неразкаяние сам се оковаваше във веригите на робството — денят на неговата милост бе почти изтекъл!“

„И отново Божият Дух говори на Йерусалим. Преди денят да е свършил, се дава още едно свидетелство за Христос. Гласът на свидетелството се въздига, откликвайки на призива от едно пророческо минало. Ако Йерусалим чуе призива, ако приеме Спасителя, Който влиза през портите ѝ, тя все още може да бъде спасена.

„До управниците в Ерусалим са достигнали известия, че Исус се приближава към града с голямо множество народ. Но те нямат никакво приветствие за Божия Син. Със страх излизат да Го посрещнат, надявайки се да разпръснат множеството. Когато шествието е на път да се спусне от Елеонския хълм, то е пресрещнато от управниците. Те запитват за причината на това бурно ликуване. И когато задават въпроса: „Кой е Този?“, учениците, изпълнени с духа на вдъхновение, отговарят на този въпрос. С красноречиви слова те повтарят пророчествата относно Христос:“

„Адам ще ви каже: семето на жената е това, което ще смаже главата на змията.“

„Попитайте Авраам и той ще ви каже: това е „Мелхиседек, царят на Салим“, Цар на мира. Битие 14:18.

„Яков ще ти каже: Той е Сило от Юдовото племе.“

„Исая ще ти каже: „Емануил“, „Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира.“ Исая 7:14; 9:6.

„Йеремия ще ви каже: Отрасълът Давидов — „Господ, нашата правда“.“ Йеремия 23:6.

„Данаил ще ти каже: Той е Месията.“

„Осия ще ви каже: Той е „Господ, Бог Саваот; Господ е Неговото възпоменание.“ Осия 12:5.

„Йоан Кръстител ще ви каже: Той е „Божият Агнец, Който носи греха на света.“ Йоан 1:29.

„Великият Йехова е провъзгласил от Своя престол: „Този е Моят възлюбен Син.“ Матей 3:17.

„Ние, Неговите ученици, заявяваме: Това е Исус, Месията, Князът на живота, Изкупителят на света.

„И князът на силите на тъмнината Го признава, като казва: „Зная Те Кой си, Светият Божий.“ Марк 1:24.“ Копнежът на вековете, 577–579.

Историята на Тържественото влизане на Христос беше прообраз на историята на Среднощния вик в периода на Милеритовото движение. Пасажът от Сестра Уайт показва, че когато влизането започна, народът дойде под вдъхновението на Светия Дух, а след това Христос спря и заплака над Ерусалим. След това Той продължи влизането и тогава се изправи срещу еврейското ръководство. Бих желал да открия определени характеристики на тази история, за да определя ориентири, които се повтарят в историята на Милеритите. Но първо искам да отбележа нещо относно началото и края. Това, което току-що цитирахме от Сестра Уайт, представлява края на една глава, а началото на следващата глава казва следното.

„Триумфалното влизане на Христос в Ерусалим беше смътно предзнаменование за Неговото идване в небесните облаци със сила и слава, сред тържеството на ангелите и ликуването на светиите. Тогава ще се изпълнят Христовите думи към свещениците и фарисеите: „Защото ви казвам, че отсега нататък няма да Ме видите, докле не речете: Благословен Идещият в името Господне.“ Матей 23:39. В пророческо видение на Захария бе показан този ден на окончателен триумф; и той видя също и участието на онези, които при първото пришествие бяха отхвърлили Христос: „И ще погледнат на Мене, Когото прободоха; и ще плачат за Него, както плаче човек за единствения си син, и ще скърбят горчиво за Него, както скърби човек горчиво за първородния си.“ Захария 12:10. Тази картина Христос предвидя, когато гледаше града и плака за него. Във временното разорение на Ерусалим Той видя окончателната гибел на онзи народ, който бе виновен за кръвта на Божия Син.“

„Учениците виждаха омразата на юдеите към Христос, но още не виждаха до какво щеше да доведе тя. Те все още не разбираха истинското състояние на Израил, нито проумяваха възмездието, което щеше да се стовари върху Ерусалим. Това Христос им разкри чрез един знаменателен нагледен урок.

„Последният призив към Ерусалим бе останал напразен. Свещениците и началниците бяха чули пророческия глас на миналото, отекнал чрез множеството в отговор на въпроса: „Кой е Този?“, но не го приеха като гласа на Вдъхновението. В гняв и удивление те се опитаха да накарат народа да замълчи. В множеството имаше римски служители и пред тях Неговите врагове наклеветиха Исус като водач на бунт. Представиха Го така, сякаш се канеше да завземе храма и да царува като цар в Ерусалим.“ Копнежът на вековете, 580.

Същността, която не исках да пропусна, е, че тържественото влизане на Христос в Ерусалим е предобраз не само на Среднощния вик в милеристката история, но и на края на света. То е свързано със завръщането на Христос в началото на хилядолетието от двадесета глава на Откровение, както и с Неговото завръщане с Новия Ерусалим в края на хилядолетието. То е също свързано със смъртта на нечестивите при Неговото второ пришествие и с техния окончателен съд в края на хилядолетието. Началото на последния абзац гласи: „Последният

призив към Ерусалим беше напразен. Свещениците и първенците бяха чули пророческия глас на миналото, отекнал чрез множеството в отговор на въпроса: „Кой е Този?“, но не го приеха като глас на Вдъхновението.“

Последният призив бе напразен и този призив бе представен като „пророческият глас на миналото“. Множеството в дните на Христос отхвърли своя последен призив, защото отхвърли съвета на Еремия да се върне към древните пътеки. Те също така отказаха методологията „ред след ред“, защото учениците бяха отговорили на въпроса „Кой е Този“, като бяха събрали заедно няколко свидетелства — ред след ред, тук малко и там малко.

Когато Христос започва влизането в Йерусалим, Той се спира по пътя. То започва с изпълнението на пророчеството, когато учениците осигуряват ослицата, върху която Христос да язди. Той никога не бе яздил животно, а и самото животно никога не бе яздено. Самата логика разкрива чудо, защото кое животно допуска ездач още от първия път, и кой знае как да управлява язденето на ослица, която никога преди не е била яздена. Това е подобно на случая, когато филистимците положиха принос върху колата заедно с Ковчега и впрегнаха две крави, които и двете кърмеха телета и никога преди не бяха теглили кола, а те незабавно изоставиха телетата и поеха на път, за да върнат Ковчега на евреите. Ковчегът е на път за Йерусалим, и когато Давид накрая го довежда в Йерусалим, той прообразява тържественото влизане на Христос.

Щом Христос се възкачи на ослето, народът започна да постила по пътя дрехите си, да сече палмови клони, и възгласите се разнесоха: „Осанна на Давидовия Син! Благословен Оня, Който иде в името на Господа! Осанна във висините.“ (Матей 21:9) Водачите се противопоставят и призовават Исус да смълчи множеството. Те продължават нататък, а Исус спира, за да заплаче за погиващото човечество, представено от Йерусалим. После шествието продължава и водачите отново се намесват, настоявайки да узнаят кой е Исус. Тогава учениците отговарят със свидетелството на пророците, ред след ред.

Историята, която сега разглеждаме, бе предшествана от възкресението на Лазар, което бележи първото разочарование в пророческата линия, илюстрирана в притчата за десетте девици, и от докосването на Оза до ковчега в линията на тържественото влизане на Давид в Йерусалим. Първото разочарование е свързано с време на забавяне, и Христос се забави, когато за пръв път чу, че Лазар е болен, също както Давид се забави, като остави ковчега там, където Оза умря, докато по-късно не го взе. Лазар умря и след това бе възкресен. Лазар е този, който след това води ослето, на което Исус язди при влизането Си в Йерусалим.

В милеритската история вторият ангел дойде на 19 април 1844 г., при първото разочарование, което отбеляза началото на времето на забавянето. След това Самюъл Сноу започна постепенно да развива вестта на Среднощния вик. Постепенното развитие на тази вест е представено чрез влизането на Христос в Ерусалим. Развитието на делото на Сноу е представено също и в пътуванията на ковчега — от филистимците, към колата, към Оза и накрая в Ерусалим.

Входът започва с провъзгласяване от народа, когато водачите казаха на Христос да накара множеството да замълчи, последвано от плача на Христос, а след това — от провъзгласяването на учениците, когато упоритите водачи попитаха кой е Христос. Проявлението на вдъхновение в народа, което породило първата реакция на упоритите водачи, се повтаря от учениците, когато те представиха „ред подир ред“ множество пророчески свидетелства от миналото. Когато слънцето залезе в онзи ден, древният Израил беше разведен с Бога.

В тази история ни е съобщено, че учениците не са „разбрали възмездието, което щеше да падне върху Йерусалим“. „Возмездието“, което щеше да „падне върху Йерусалим“, беше онагледено пред учениците чрез „един значим предметен урок“. Този значим предметен урок беше проклятието над смоковницата. Разрушаването на Йерусалим, което учениците все още не разбираха, беше онагледено чрез проклятието над смоковницата, а също и чрез притчата, която Христос по-рано беше поучавал относно смоковницата.

„Предупреждението е за всички времена. Делото на Христос, когато прокле дървото, което Неговата собствена сила бе създала, стои като предупреждение за всички църкви и за всички християни. Никой не може да живее Божия закон, без да служи на другите. Но има мнозина, които не изживяват Христовия милостив, несебичен живот. Някои, които се смятат за отлични християни, не разбират в какво се състои служенето на Бога. Те планират и размишляват как да угодят на себе си. Действат само с оглед на себе си. Времето има стойност за тях само дотолкова, доколкото могат да събират за себе си. Във всички житейски дела това е тяхната цел. Не за другите, а за себе си те служат. Бог ги е създал да живеят в свят, в който трябва да се извършва несебично служене. Той е определил да помагат на своите ближни по всеки възможен начин. Но тяхното „аз“ е толкова голямо, че не могат да видят нищо друго. Те не са в досег с човечеството. Онези, които така живеят за себе си, са като смокинята, която имаше всякаква външна претенция, но беше безплодна. Те спазват формите на поклонение, но без покаяние или вяра. На думи почитат Божия закон, но послушание липсва. Казват, но не вършат. В присъдата, произнесена над смокинята, Христос показва колко омразна е в Неговите очи тази празна привидност. Той заявява, че откритият грешник е по-малко виновен от онзи, който изповядва, че служи на Бога, но не принася плод за Негова слава.“

„Притчата за смоковницата, изречена преди посещението на Христос в Ерусалим, имаше пряка връзка с поуката, която Той преподаде, като прокле безплодното дърво.“
Копнежът на вековете, 584.

След последното противоборство с водачите Исус се оттегли, за да се моли през нощта, а на сутринта, когато мина покрай смоковницата, я прокле.

„Не беше сезонът за зрели смокини, освен в някои местности; и по възвишенията около Йерусалим с право можеше да се каже: „Времето на смокините още не бе дошло.“ Но в градината, в която дойде Исус, едно дърво изглеждаше изпреварило всички останали. То вече беше покрито с листа. Природата на смокинята е такава, че преди да се разгърнат листата, се появява нарастващият плод. Затова това дърво, отрупано с листа, даваше

обещание за добре развит плод. Но видът му беше измамен. Когато претърси клоните му, от най-долния клон до най-горното клонче, Исус не намери „нищо освен листа“. То беше маса от показна листна гъстота, нищо повече.

„Христос изрече над него унищожително проклетие. „Никой да не яде вече плод от тебе довека“, каза Той. На следващата сутрин, когато Спасителят и Неговите ученици отново бяха на път към града, изсъхналите клони и повехналите листа привлякоха вниманието им. „Учителю“, каза Петър, „ето, смоковницата, която Ти прокле, е изсъхнала.“

„Делото на Христос, когато прокле смоковницата, бе удивило учениците. То им се струваше несходно с Неговите пътища и дела. Често бяха Го чували да заявява, че е дошъл не за да осъди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Те си спомниха Неговите думи: „Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси.“ Лука 9:56. Неговите чудни дела бяха извършвани, за да възстановяват, никога за да разрушават. Учениците Го познаваха единствено като Възстановителя, Изцелителя. Това дело стоеше само. Каква беше неговата цел? — питаха те.“

„Бог ‘се наслаждава в милостта.’ ‘Заклевам се в живота Си, казва Господ Бог, не благоволя в смъртта на нечестивия.’ Михей 7:18; Езекиил 33:11. За Него делото на разрушението и произнасянето на съд е ‘чудно дело.’ Исаия 28:21. Но именно по милост и любов Той повдига завесата от бъдещето и открива на човеците последиците от пътя на греха.“

„Проклинането на смоковницата беше една действена притча. Това безплодно дърво, което показно разгръщаше престорената си шума тъкмо пред лицето на Христос, беше символ на юдейския народ. Спасителят желаше ясно да разкрие на Своите ученици причината и сигурността на погибелта на Израил. За тази цел Той придаде на дървото нравствени качества и го направи тълкувател на божествената истина. Юдеите се открояваха сред всички други народи, изповядвайки вяност към Бога. Те бяха получили от Него особено благоволение и претендираха за праведност повече от всеки друг народ. Но бяха покварени от любовта към света и от алчността за печалба. Те се хвалеха със своето знание, но не познаваха Божиите изисквания и бяха изпълнени с лицемерие. Подобно на безплодното дърво, те разпростираха високо претенциозните си клони, пищни на вид и красиви за окото, но даваха „само листа“. Юдейската религия, с нейния великолепен храм, свещени олтари, свещеници с митри и внушителни обреди, беше наистина прекрасна по външен вид, но смирение, любов и благотворителност липсваха.“ Копнежът на вековете, 581, 582.

Започнахме, като поставихме два въпроса, на които сме в процес на отговор. Тези въпроси бяха: „Защо съдът над живите започна на 11 септември? Какво представлява библейският съд над живите?“

Няколкото пророчески реда, които току-що поставихме на мястото им, са библейски свидетелства за съда над живите. Тези пророчески редове засягат далеч повече от просто „А, Б, В“ на съда, но ние най-напред отговаряме на въпросите за 9/11 и съда над живите.

„Гледах“, казва пророк Даниил, „докле се поставиха престоли, и Един, Който бе Стариият по дни, седна; облеклото Му беше бяло като сняг, и косата на главата Му — като чиста вълна; престолът Му беше огнени пламъци, и колелата му — горящ огън. Огнена река излизаше и изтичаше отпред Него; хиляди по хиляди Му служеха, и десет хиляди по десет хиляди стояха пред Него; съдът седна, и книгите се отвориха.“ Даниил 7:9, 10, R.V.

„Така на пророка бе представен във видение великият и тържествен ден, когато характеристиките и животът на човешките трябваше да преминат на преглед пред Съдията на цялата земя и на всеки човек да бъде въздадено „според делата му“. Стариият по дни е Бог Отец. Псалмистът казва: „Преди да се родят планините, и преди да си образувал земята и вселената, от века и до века Ти си Бог.“ Псалом 90:2. Именно Той, източникът на всяко битие и изворът на всеки закон, ще председателства съда. И свети ангели като служители и свидетели, на брой „десет хиляди по десет хиляди, и хиляди по хиляди“, присъстват на този велик съд.“

„И ето, като Човешкия Син идеха с небесните облаци и стигна до Стариия по дни, и Го доведоха близо пред Него. И Нему бе дадено владичество, слава и царство, за да Му служат всички племена, народи и езици; Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине.“ Даниил 7:13, 14. Идването на Христос, описано тук, не е Неговото второ пришествие на земята. Той идва при Стариия по дни на небето, за да приеме владичество, слава и царство, които ще Му бъдат дадени при завършека на Неговото дело като Посредник. Именно това идване, а не Неговото второ пришествие на земята, бе предсказано в пророчеството да стане при изтичането на 2300-те дни през 1844 година. Съпровождан от небесни ангели, нашият велик Първосвещеник влиза в Светая Светих и там се явява в Божието присъствие, за да се заеме с последните действия на Своето служение в полза на човека — да извърши делото на следствения съд и да направи умиловитие за всички, за които се установи, че имат право на неговите благословения.

„В прообразната служба само онези, които бяха дошли пред Бога с изповед и покаяние и чиито грехове чрез кръвта на жертвата за грях бяха пренесени в светилището, имаха дял в службата на Деня на умиловитието. Така и във великия ден на окончателното умиловитие и следствения съд единствените случаи, които се разглеждат, са случаите на изповядващия се Божий народ. Съдът над нечестивите е отделно и самостоятелно дело и се извършва в по-късен период. „Защото е време да започне съдът от Божия дом; а ако започне първо от нас, какъв ще бъде краят на онези, които не се покоряват на Божието благовестие?“ 1 Петър 4:17.

„Небесните книги, в които са записани имената и делата на човешките, трябва да определят решенията на съда. Пророк Даниил казва: „Съдът седна и книгите се отвориха.“ Откровителят, описвайки същата сцена, добавя: „И друга книга се отвори, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според написаното в книгите, според делата си.“ Откровение 20:12.

„Книгата на живота съдържа имената на всички, които някога са встъпвали в служба на Бога. Исус каза на Своите ученици: „Радвайте се, защото имената ви са написани на небесата.“ Лука 10:20. Павел говори за своите верни съработници, „чиито имена са в книгата на живота.“ Филипяни 4:3. Даниил, отправяйки поглед към „време на скръб, каквото никога не е имало“, заявява, че Божият народ ще бъде избавен, „всеки, който се намери записан в книгата“. А Откровението казва, че само онези ще влязат в Божия град, чиито имена „са записани в книгата на живота на Агнеца“. Даниил 12:1; Откровение 21:27.

„Пише се пред Бога ‘паметна книга’, в която са записани добрите дела на ‘онези, които се бояха от Господа и мислеха за името Му’. Малахия 3:16. Техните думи на вяра, техните дела на любов са вписани в небето. Неемия се позовава на това, когато казва: ‘Спомни си за мене, Боже мой, ... и не изличавай добрите дела, които съм извършил за дома на моя Бог.’ Неемия 13:14. В книгата на Божията памет всяко дело на праведност е увековечено. Там всяко устояно изкушение, всяко победено зло, всяка изречена дума на нежно състрадание е вярно записана. И всяко дело на саможертва, всяко страдание и скръб, понесени заради Христос, са отбелязани. Псалмистът казва: ‘Ти броиш моите скитания; сложи сълзите ми в Твоя мех — не са ли те в Твоята книга?’ Псалом 56:8.“

„Съществува запис и за греховете на хората. „Защото Бог ще докара на съд всяко дело, заедно с всяко скрито нещо, било то добро, или било зло.“ „За всяка празна дума, която изговорят човеците, ще отговорят в съдния ден.“ Спасителят казва: „Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш.“ Еклесиаст 12:14; Матей 12:36, 37. Тайните намерения и подбуди се явяват в непогрешимия запис; защото Бог „ще осветли скритите неща на тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата“. 1 Коринтяни 4:5. „Ето, написано е пред Мен, ... вашите беззакония и беззаконията на бащите ви заедно, казва Господ.“ Исаия 65:6, 7.

„Делото на всеки човек минава на преглед пред Бога и се вписва според вярност или неверност. Срещу всяко име в небесните книги с ужасяваща точност се записват всяка погрешна дума, всяко себично дело, всеки неизпълнен дълг и всеки таен грях, заедно с всяко изкусно преструване. Пренебрегнатите небесно изпратени предупреждения или изобличения, пропилените мигове, неизползваните възможности, влиянието, оказано за добро или за зло, с неговите далечни последици — всичко това се записва от ангела-летописец.“

„Божият закон е мярката, чрез която характерът и животът на хората ще бъдат изпитани в съда. Мъдрецът казва: „Бой се от Бога и пази Неговите заповеди, защото това е всичко за човека. Понеже Бог ще доведе на съд всяко дело.“ Еклесиаст 12:13, 14. Апостол Яков увещава своите братя: „Тъй говорете и тъй постъпвайте като такива, които ще бъдат съдени по закона на свободата.“ Яков 2:12.

„Онези, които в съда са „сметени за достойни“, ще имат дял във възкресението на праведните. Исус каза: „А които се считат достойни да достигнат онзи свят и възкресението от мъртвите, ... са равни на ангелите; и са Божии чедра, бидейки чедра на възкресението.“ Лука 20:35, 36. И отново Той заявява, че „онези, които са вършили

добро“, ще излязат „за възкресение на живот.“ Йоан 5:29. Мъртвите праведници няма да бъдат възкресени, докато не приключи съдът, в който те са счетени за достойни за „възкресението на живота“. Следователно те няма да присъстват лично пред съдилището, когато техните записи бъдат изследвани и делата им бъдат решени.“

„Исус ще се яви като техен застъпник, за да ходатайства за тях пред Бога. „Ако съгреши някой, имаме Застъпник при Отца, Исус Христос Праведния.“ 1 Йоаново 2:1. „Защото Христос не влезе в светилище, направено с ръце, което е образ на истинското, а в самото небе, за да се яви сега пред Божието лице за нас.“ „Затова и може съвършено да спасява онези, които чрез Него идват при Бога, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях.“ Евреи 9:24; 7:25.

„Когато книгите на записа бъдат отворени в съда, животът на всички, които са повярвали в Исус, идва на преглед пред Бога. Започвайки с онези, които най-напред са живели на земята, нашият Ходатай представя случаите на всяко следващо поколение и завършва с живите. Всяко име се споменава, всеки случай се изследва внимателно. Имена се приемат, имена се отхвърлят. Когато за някого в книгите на записа остават грехове, за които не е имало покаяние и които не са били простени, името му ще бъде заличено от книгата на живота, а записът за добрите му дела ще бъде изтрит от книгата за Божия спомен. Господ заяви на Моисей: „Който е съгрешил против Мен, него ще излича от книгата Си.“ Изход 32:33. А пророк Езекиил казва: „Когато праведният се отвърне от правдата си и извърши беззаконие, ... цялата му правда, която е сторил, няма да се спомене.“ Езекиил 18:24.“ Великата борба, 479–483.

Ще продължим това изследване и ще отговорим на повдигнатите въпроси в следващата статия от тази поредица.